

Η Κούκλα βοηθάει να μεγαλώσω

/Θ

Από: Ελένη Χαδιαράκου

Άλλα παιχνίδια έρχονται και φεύγουν, ξεχνιούνται ή σνομπάρονται, αλλά η αγαπημένη κούκλα είναι πάντα εκεί.

Και είναι κάτι περισσότερο από παιχνίδι.

Είναι η σταθερή και παντοτινή τους φίλη.

Η σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα σε ένα παιδί και την κούκλα του είναι μια σχέση ιδιαίτερη, που καθορίζει το μεγαλύτερο μέρος των παιδικών του αναμνήσεων.

Η κούκλα για ένα μωρό και ένα νήπιο αλλάζει δεκάδες συμβολικούς ρόλους κατά τη διάρκεια της ανάπτυξής του: **Στην αρχή είναι ένα μαλακό νάνι** που ξαπλώνει πάντα μαζί στο μαξιλάρι του και το βοηθάει να διώξει την μοναξιά και τους φόβους του.

Μεγαλώνοντας τα «άφυλα» μαλακά κουκλάκια αντικαθιστώνται με μεγάλα γελαστά ξανθά μωρά που θέλουν μπάνιο, ντύσιμο, βόλτα, παρεούλα και μερικές ξυλιές όταν κάνουν αταξίες. Γύρω στα τέσσερα οι κούκλες γίνονται για τα κορίτσια «εργαλεία αναγνώρισης» ρόλων.

Οι κόρες μεταμορφώνονται σε τρυφερές και προστατευτικές μαμάδες, ενώ άλλες φορές οι κούκλες τους γίνονται οι κολλητές τους φίλες που τους εκμυστηρεύονται όλα τους τα μυστικά. Με την κούκλα το ίδιο το παιδί γίνεται σκηνοθέτης της εμπειρίας του και των συναισθημάτων του και μπορεί έτσι να αναπαραστήσει με πολλούς τρόπους ξανά και ξανά τη χαρά, τη λύπη, την ανησυχία, τον φόβο του.
[\(περισσότερα...\)](#)